

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **KLUB 213, z. s., IČ 26652986**
sídlem Košík č. p. 91

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. 142188/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. 142188/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný *de facto* zamítl (viz bod 13 rozsudku) jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nymburk ze dne 31. 7. 2023, č. j. MUNYM-070/56189/2023/Buf (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce předně uvedl, že má dlouhodobou činnost v rámci péče o aleje, o které se státem pověřený správce (Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, dále jen „KSÚS“) dlouhodobě nestará, anebo jen lajdácky, nahodile a zcela bez jakékoliv koncepce či plánu. Po spáchání nejhorších škod v roce 2011 byla KSÚS přinucena uzavřít dohodu s žalobcem o péči o aleje, jejich dosázení a jejich údržbě, a to výměnou za upuštění od podání žaloby a vymáhání statisícových škod způsobených žalobci zničením 3 km alejí (viz zápis z cestmistrovství ze dne 24. 8. 2012).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

3. K věci samé pak uvedl, že v rámci absence jakékoliv péče ze strany KSÚS došlo k uschnutí 17 stromů na úseku podél silnice Nové Zámky – Dymokury. Suché stromy zde zůstaly stát řadu let, aniž to zodpovědného správce jakkoliv zajímalo. Následně došlo k tomu, že suchým stromům uhnily kořeny a vítr jeden z nich vyvrátil, a to částečně do silnice. Druhý strom byl nad silnici nakloněn a – celý ztrouchnivělý – by byl býval do silnice spadl při příští bouři či jen silnějším větru, což se plně potvrdilo při jeho kácení. Když to silničáře opět – jako vždy – vůbec nezajímalo a vyvrácený strom se povaloval u silnice několik týdnů, přistoupil žalobce, který se v blízkém sousedství stará o vlastní stromky, k odstranění povalujícího se tlejícího dřeva a k odstranění hrozící překážky silničního provozu – tedy pokácení a odklizení druhého, dosud stojícího stromu. Jednalo se tedy o práci, která jednak byla smluvně podložena (viz zápis z 24.8. 2012, kde se o údržbě alejí jasně mluví), jednak byla jednoznačně ve veřejném zájmu (zajištění bezpečnosti komunikace, o kterou se správce nijak nestaral). Takovou práci lze provést i bez smlouvy, kdykoliv, protože prostě nahrazuje chybějící péči pověřeného správce a je v zájmu všech uživatelů přilehlé komunikace.
4. Tvrzení, že došlo ke krádeži dřeva v hodnotě 242 Kč, je dle žalobce jednak lež, jednak je to tvrzení naprosto směšné za situace, kdy se jednalo o odstranění překážky provozu, ohrožující bezpečnost komunikace. Lež je to proto, že o odvezení dřeva správce dobře věděl – a více než 4 měsíce o ně neprojevil žádný zájem, natož aby někoho vyzval k jeho navrácení či úhradě, ostatně, v souladu s přesvědčením žalobce, je považoval za zcela bagatelní hodnotu, která nemůže sloužit ani jako kompenzace vynaložených nákladů na odklizení silniční překážky, jež jen na dopravě a práci s pilou představovaly minimálně 2 500 Kč, tedy zhruba desetinásobek údajné ceny dřeva, zjevně odpadového a bezcenného. Jednak nemohla žádná škoda vzniknout za situace, kdy za odklizení dřeva oficiálním dodavatelem těchto prací by tento dodavatel účtoval – podle schváleného ceníku KSÚS – cca 20 tisíc korun, tedy žalobce jenom zde ušetřil kraji na nákladech těchto 20 tisíc korun a jednak je v rozporu s dobrými mravy, aby tuto – de facto bezplatnou – službu veřejnosti, náhradou za nefungující krajskou organizaci, kdokoli označoval za „krádež“ a tuto sankcionoval.
5. Dle žalobce se nemohl dopustit krádeže dřeva ten, kdo odstranil hrozící překážku provozu a dřevo nenechal na místě povalovat, ale v rámci veřejného pořádku ho uklidil. Pro krádež je nezbytný úmysl krást, nikoliv úmysl pečovat o veřejnou zeleň a bezpečnost silničního provozu a dále také překonání nějaké překážky, zajišťující věc proti krádeži, neboť volně a veřejně se povalující věci může mít každý za to, že byly veřejnosti nabídnuty. Krádež dřeva tedy znamená, že někdo přelege do objektu, kde je dřevo skladováno a s úmyslem je ukrást je přehází přes plot a odveze.
6. Žalobce rovněž namítl zmatečnost vydaného rozhodnutí, neboť kraj rozhodoval ve své vlastní věci, a to přes vznesenou námitku podjatosti, která z obsahu spisu a popisu věci logicky plyne a která byla bezdůvodně a účelově zamítnuta.
7. V doplnění žaloby žalobce namítl, že nebylo vyjasněno, že se krádeže dopustil žalobce, a nikoli Ing. F. (jeho předseda). Rovněž poukázal na chybu při určení výše údajně způsobené škody.
8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v zápise o jednání ze dne 24. 8. 2012 je uvedeno pouze to, že K 213 provede a dokončí revizi vysázených alejí do 30. září 2012 a živé stromky viditelně označí výraznými kůly předepsaných rozměrů dle technických podmínek pro výsadbu stromků, bod první, a v bodu čtvrtém „*Výsadba nových stromků ze strany OS K213*“

bude realizována na místech, která jsou v současnosti v těchto alejích neosázena následujícím způsobem“. Žádná dohoda o kácení a údržbě uzavřena nebyla, dohoda byla časově ohraničena dokončením činnosti – označením stromů, jejich výsadbou. Souhlas ze dne 2. 8. 2021 k žádosti žalobce povoluje výsadbu, péči a případné povolení kácení suchých stromů vyřídit na příslušné obci. Žádná z těchto listin však nekonstatuje, že se žalobce stává vlastníkem dřeva z pokácených stromů. Pořezáním dřeva, jeho naložením na přívěsný vozík, tedy po promyšlené přípravě, nedošlo k odstranění žádné překážky provozu. Žalobci naprosto nic nebránilo ponechat pořezané dřevo dvou stromů na místě, na krajnici, a upozornit správce komunikace. Stejně tak nic žalobci nebránilo předat dřevo správci komunikace, či jej požádat o sdělení, kam má být ukradené dřevo přivezeno. Přestupek byl spáchán dne 6. 2. 2023, ze zápisu Policie ČR dne 31. 3. 2023 vyplývá prohlášení Ing. J. F., že dřevo již spálil. Mezi krádeží a spálením dřeva uplynulo pouze padesát čtyři dní (za předpokladu, že ke spálení došlo až dne 31.3.). V té době však správce komunikací ani žalovaný o zlikvidování kradeného dřeva nevěděli, a mohli předpokládat, že se Ing. F. řídí poučením Policie ČR, kdy byl poučen, že: *„Dále bylo hlídkou panu F. sděleno, že se dřevem není oprávněn do vyřešení věci dále manipulovat*“.

9. Žalovaný dále uvedl, že krádeže se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, tím, že se jí zmocní, viz analogicky definici v trestním zákoníku. To, že vznikla škoda na majetku jiného vlastníka, než žalobce je nesporné, protože došlo ke snížení, zmenšení, vlastnictví o dva vzrostlé stromy. Odpovědnost za přestupek pak nevyžaduje zjišťovat výši škody. Odpovědnost právnické osoby je objektivní, jednání se dopustil předseda spolku, který plně naplňuje „*přičitatelnost jednání*“ fyzické osoby. Námitka podjatosti, jak sám žalobce potvrzuje, byla projednána a zamítnuta. Tato žalobní námitka je vnitřně rozporná, byla-li námitka podjatosti zamítnuta, pak nerozhodovala podjatá úřední osoba, ani nenastala systémová podjatost
10. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, která však nepřinesla nové skutečnosti nad rámec podané žaloby.
11. Při jednání dne 28. 8. 2024 setrvali účastníci na procesních stanoviscích. Soud neprovedl důkazy listinami, které byly součástí správního spisu, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Dále soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy týkající se situace v letech 2011-2022 a článek o předmětné události z webu www.k213.cz, jelikož se projednávané věci buďto netýkají, nebo nejsou pro posouzení důvodnosti žaloby podstatné. Rovněž pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz ceníkem dřeva, jelikož přesná výše škody není z níže uvedených důvodů pro věc podstatná. Konečně soud neprovedl ani navržené výslechy funkcionářů žalovaného, jelikož nejsou pro posouzení věci relevantní.

II. Vymezení věci a obsah podání účastníků

12. Dne 28. 8. 2024 soud žalobu rozsudkem č. j. 56 A 16/2023-82 zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, které NSS rozsudkem ze dne 16. 7. 2025, č. j. 1 As 185/2024-67, vyhověl a rozsudek zdejšího soudu zrušil. Důvodem pro zrušení byl závěr NSS, že žaloba obsahovala námitku absence materiálního znaku přestupku, kterou se zdejší soud nezabýval. Naopak ostatní kasační námitky nebyly shledány důvodnými.

III. Obsah správního spisu

13. Z oznámení o přestupku vyplývá, že cestmistr KSÚS dne 6. 2. 2023 oznámil, že neznámá osoba provádí nepovolené kácení a odvoz dřeva ze stromů u silnice č. III/27524 mezi obcemi Dymokury a Viničná Lhota, o kterém se dozvěděl od cestářů. Na místo se dostavila hlídka Policie ČR, která provedla ztotožnění osoby a provedla fotodokumentaci. Součástí Oznámení o přestupku je zápis z jednání na cestmistrovství Nymburk ze dne 24. 8. 2012 týkající se spolupráce při výsadbě a údržbě alejí podél předem vytipovaných silnic III. třídy. Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 15. 6. 2023. KSÚS uplatnila nárok na náhradu škody, a to náklady na výsadbu nových stromů ve výši 7 740 Kč a škodu na odcizené dřevní hmotě ve výši 242 Kč. KSÚS se omluvila z ústního jednání a souhlasila s projednáním věci v její nepřítomnosti. Dne 3.7.2023 se konalo ve věci přestupku ústní jednání za účasti obviněného (resp. jeho předsedy). O ústním jednání byl sepsán protokol, obviněný byl řádně poučen dle příslušných zákonných ustanovení, jež odpovídají jeho procesnímu postavení a bylo zaznamenáno vyjádření obviněného. Dne 31. 7. 2023 vydal správní orgán I. Stupně rozhodnutí uvedené v bodě 1 rozsudku.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 24. 1. 2024 žalovaný odvolání *de facto* zamítl (provedená dílčí korekce ve formulaci skutkové věty výroku není pro posouzení věci podstatná) a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání, jelikož shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
16. Úvodem soud předesílá, že v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je vázán právním závěrem NSS, tedy že žalobce řádně namítal absenci materiálního znaku přestupku. Ve zbytku, v němž nebyly jeho závěry zrušujícím rozsudkem NSS dotčeny, setrvává soud na svém původním posouzení.
17. Žalobce předně namítl, že nebylo prokázáno, že by popsané jednání (jehož se fyzicky dopustil předseda žalobce) bylo žalobci přičitatelné. Tato námitka není důvodná.
18. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
19. Podle § 20 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje statutární orgán nebo člen statutárního orgánu.
20. V projednávané věci je nepochybné, že Ing. F. je statutárním orgánem žalobce a splňuje tak podmínku stanovenou v § 20 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona. Dále má soud za

nepochybné, že k jednání došlo v přímé souvislosti s činností žalobce (péčí o aleje). V této souvislosti soud poukazuje na to, že jeden z hlavních motivů žaloby je argument, že předmětné jednání bylo smluvně podloženo a žalobce zdůrazňuje, že se péčí o aleje v regionu věnuje dlouhodobě. Žalobní argumentace sama (stejně jako obdobná argumentace uplatněná ve správním řízení), tak výše uvedenou žalobní námitku sama vyvrací, jelikož je z ní zřejmé, že Ing. F. v dané věci jednal nikoli jako běžná fyzická osoba, ale jako člen (a předseda) žalobce a naplňoval tak předmět činnosti žalobce.

21. Před posouzením dalších žalobních námitek (vztahujících se k povaze jednání žalobce) pokládá soud na nezbytné vyjasnit, co je (a co naopak není) součástí skutkové podstaty přestupku krádeže.
22. Podle § 8 odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o některých přestupcích se právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že způsobí škodu na cizím majetku krádeží.
23. Soud úvodem konstatuje, že zákon o některých přestupcích používá pojem „krádež“, aniž by jej jakkoliv definoval (stejně jako tak činila předcházející úprava přestupkového práva). V takovém případě je pro vymezení daného přestupku třeba analogicky použít úpravu obsaženou v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Výše uvedené představuje nepochybně i naplnění úmyslu zákonodárce, který při stanovení skutkových podstat přestupků opakovaně použil zažité (a trestním zákoníkem definované) pojmy trestního práva hmotného, aniž by k nim cokoliv doplňoval (vedle krádeže též např. zpronevěru nebo podvod), z čehož lze dovodit úmysl aplikovat definice těchto pojmů z trestního zákoníku i v přestupkovém právu (shodně též VETEŠNÍK, Pavel. § 8 [Přestupky proti majetku]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 982, marg. č. 1.).
24. Podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku se krádeže dopustí (za splnění dalších podmínek, které však nejsou pro přestupkové právo relevantní) ten, kdo si присвоjí cizí věc tím, že se jí zmocní.
25. Pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty krádeže jsou tak rozhodující dva znaky plynoucí z trestního zákoníku, zmocnění se věci a присвоjení si věci, a jeden znak plynoucí přímo ze zákona o některých přestupcích (způsobení škody).
26. Pokud jde o zmocnění se věci, tím se rozumí „její odnětí z držení, užívání a nakládání s věcí ze strany jejího vlastníka nebo třeba i jen faktického držitele, čímž dojde k vyloučení jeho faktické moci nad věcí“ (ŠÁMAL, Pavel. § 205 [Krádež]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2548, marg. č. 10.). Naplnění tohoto znaku není v projednávané věci sporné, jelikož žalobce tím, že předmětné dřevo odnesl, vyloučil jejího vlastníka (Středočeský kraj, resp. KSÚS) z možnosti s ním fakticky nakládat.
27. Pokud jde o присвоjení si věci, tím se rozumí, že pachatel získá možnost neomezené dispozice s cizí věcí, již se zmocnil, a jedná s vůlí nakládat s ní jako s vlastní (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 5 Tdo 444/2018). I tento znak byl v projednávané věci naplněn – ostatně žalobce se dřevem jako z vlastním nakládal, jelikož jej nakonec zničil, přičemž právo věc zničit (*ius abutendi*) je jedním z typických projevů vlastnického práva. V této souvislosti soud poznamenává, že nepřehlédl argumentaci žalobce, že KSÚS o předmětné dřevo neprojevila zájem. Aktivita poškozeného a snaha získat věc zpět však není

pro naplnění shora uvedeného znaku podstatná. K tomu soud doplňuje, že jiná situace by nastala, pokud by z jednání žalobce bylo zřejmé, že chce se dřevem disponovat jen po přechodnou dobu a poté jej vrátit. V takovém případě by se nemohlo jednat o přestupek krádeže, ale spíše (za splnění dalších podmínek) o přestupek neoprávněného užívání cizího majetku dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o některých přestupcích. Takovou argumentaci však žalobce v podané žalobě neuplatnil. Žalobce v žalobě netvrdí (a netvrdil ani ve správním řízení), že by měl v úmyslu dřevo KSÚS vrátit, pouze poukazoval na to, že KSÚS o ně neprojeví zájem. Jak však soud uvedl výše, aktivita poškozeného není pro posouzení věci podstatná a žalobce netvrdí (a ze správního spisu to ani jinak nevyplývá), že by např. on sám informoval KSÚS, že má dřevo u sebe a vyzval ji, aby si je odvezla, či mu sdělila, kde je má předat. S ohledem na tvrzení žalobce (a absenci odpovídajícího žalobního bodu) tak soud shrnuje, že i znak přisvojení si věci byl v projednávané věci naplněn. K tomu soud doplňuje, že žalobce teprve v replice uplatnil argumentaci, že žalovaného vyzval, aby si předmětné dřevo odvezl. S ohledem na koncentraci žalobních důvodů dle § 71 odst. 2 s. ř. s. je však tato argumentace nepřijatelná a soud se ji proto nemůže zabývat. Pouze na okraj věci lze doplnit, že žalobce toto tvrzení ani v replice nepodložil žádnými důkazy.

28. Pokud jde o způsobení škody, pak soud má za nepochybné, že předmětné dřevo mělo nenulovou hodnotu (byť nevelkou) a určitá škoda tak byla způsobena. K tomu soud doplňuje, že není podstatné, zda by náklady na odvoz dřeva přesáhly jeho hodnotu, jelikož např. k odvozu dřeva vůbec nemuselo dojít, nebo by je KSÚS mohla zajistit např. pomocí dobrovolníků, tedy zcela bez nákladů na své straně – rozhodnutí, jak se dřevem naložit, leželo plně v dispozici KSÚS jako vlastníka (resp. správce). V každém případě nelze přijmout žalobní argumentaci, která by ve svém důsledku znamenala, že pokud nakládání s věcí přesahuje její hodnotu, nemohla by jejím odcizením vzniknout škoda a tím ani dojít ke spáchání přestupku krádeže – taková logika z právní úpravy rozhodně neplyne. Na okraj pak soud uvádí, že přesné vyčíslení škody není pro věc podstatné, tím spíše, že namítaný rozdíl činí jen cca 100 Kč. Tento rozdíl by mohl být relevantní při posouzení přiměřenosti výše uložené pokuty, žalobce však nepřiměřenost uložené sankce nenamítá.
29. Jádrem žalobní argumentace je tvrzení, že žalobce byl k odvezení dřeva jednak zmocněn, jednak odvracel nebezpečí hrozící silničnímu provozu, v každém případě však postrádal „úmysl krást“ a nepřekonal přitom žádnou překážku. Soud však musí konstatovat, že tyto argumenty nejsou pro posouzení věci relevantní, jelikož se mýlí se znaky skutkové podstaty krádeže. Jak soud uvedl výše, pro naplnění znaků skutkové podstaty krádeže jsou podstatné 1) zmocnění se věci, 2) přisvojení si věci a 3) způsobení škody. Tyto znaky byly ze shora uvedených důvodů v projednávané věci naplněny. Naopak „úmysl krást“, čímž má žalobce očividně na mysli úmysl se obohatit (zištný motiv), znakem skutkové podstaty krádeže není. Skutková podstata krádeže je naplněna tehdy, získává-li pachatel přisvojením možnost trvalé dispozice s cizí věcí, resp. možnost nakládat s ní jako s vlastní, není však rozhodné, jak s věcí poté, co se jí zmocní, skutečně nakládá; o přisvojení jde tedy i v případě, kdy pachatel cizí věc po činu někomu daruje, odhodí ji nebo zničí apod. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2015, sp. zn. 3 Tdo 842/2015). Jinými slovy, krádeže se dopustí jak ten, kdo přisvojenou věc prodá, tak ten, který ji zničí, nebo i ten, který ji daruje na dobročinné účely. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že i kdyby soud přisvědčil argumentaci žalobce, že odvezení dřeva bylo buďto smluvně podloženo, nebo nutné k ochraně života a zdraví, nemohlo by to na závěru soudu o naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku

krádeže nic změnit, neboť ani jedna z těchto obecně chvályhodných motivací jej neopravňovala si dřevo присвоjit (viz bod 25 rozsudku) a ponechat, resp. zničit.

30. K tomu soud dodává, že motivace pachatele pro spáchání krádeže pochopitelně není bez právního významu. Její význam se však projeví především při ukládání sankce, kde lze očekávat, že při nezištné motivaci bude uložená sankce (za jinak stejných okolností) zpravidla nižší než při motivaci zjištěné. Žalobce však nepřiměřenost uložené sankce nenamítl. Lze si dokonce výjimečně představit, že okolnosti věci (včetně pohnutky pachatele) budou takové, že nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku – tedy že nebude dána dostatečná společenská škodlivost takového jednání. K této otázce se soud vyjádří níže (viz bod 31 rozsudku). Pokud pak žalobce argumentuje, že nepřekonal žádnou překážku, pak soud dodává, že překonání překážky (alespoň minimálního zabezpečení) není součástí skutkové podstaty přestupku krádeže – takový požadavek (který by fakticky omezil krádeže na krádeže vloupáním) z právní úpravy neplyne. Konečně, naznačuje-li žalobce, že se v případě dřeva již jednalo o věc ničí (opuštěnou vlastníkem), pak z okolností věci je zřejmé, že tomu tak není – ze skutečnosti, že spadlý strom zůstane u cesty, nelze dovodit, že jej vlastník opustil.
31. Soud se ve svém rozsudku č. j. 56 A 16/2023-82 otázkou naplnění materiálního znaku přestupku nezabýval, jelikož měl za to, že žalobce tuto námitku nevznesl. NSS však ve svém zrušujícím rozsudku tento názor neaproboval a uvedl, že *“Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel v žalobě namítl, že jednal na základě dřívějšího smluvního ujednání a rovněž ve veřejném zájmu, neboť odstraňoval nebezpečnou překážku z komunikace. V rámci péče o veřejný pořádek odklidil povalující se dřevo, čímž kraji navíc ušetřil značné finanční prostředky. Z těchto důvodů označil samotné obvinění z krádeže za „naprosto směšné“ a postup, kterým je taková služba veřejnosti kriminalizována, za jednání „v rozporu s dobrými mravy“. Souhrn těchto tvrzení nelze vyložit jinak než jako laicky, ale obsahově jasnou argumentaci, že jednání stěžovatele nebylo pro společnost škodlivé v míře, která by odůvodňovala postih. Stěžovatel nadto námitku absence materiálního znaku přestupku uplatnil již před správními orgány, neboť od počátku výslovně uváděl, že řízení považuje za výraz naprosté absurdity, a že činnost spolku, která byla zdokumentována, je činností veřejně prospěšnou (k užítí celého širokého okolí) a „nikoliv škodlivou“. Jednalo se totiž o spadlý strom, jehož ulomená větev zasahovala do silnice a další suchý strom“.* NSS tedy ve svém závazném právním názoru vyslovil nejen to, že žalobce námitku absence materiálního znaku přestupku uplatnil v žalobě, ale rovněž, že tuto námitku uplatnil již ve správním řízení. Soud však zjistil, že správní orgány se ve svých rozhodnutích touto otázkou vůbec nezabývaly. Správní orgán prvního stupně rozsáhle vysvětlil, proč jednání žalobce naplnilo formální znaky skutkové podstaty, a rovněž vysvětlil, proč nebyly dány žádné okolnosti vylučující protiprávnost, otázkou společenské škodlivosti jednání žalobce se však nezabýval a odpovědi na tuto otázku nelze vyčíst ani z odůvodnění výše uložené sankce, jelikož jako přitěžující okolnost správní orgány uvádí chování žalobce, které je nezbytnou součástí samotné skutkové podstaty – správní orgán prvního stupně přičítá žalobci, že si dřevo odvezl – bez toho by se však nemohl přestupku krádeže vůbec dopustit. Uvádí-li správní orgán I. stupně, že přihlédl k významu chráněného zájmu společnosti (ochraně vlastnického práva), jedná se toliko o popis objektu přestupku, nikoli o individualizovanou úvahu o společenské škodlivosti. Pokud jde o napadené rozhodnutí, to se otázce společenské škodlivosti jednání žalobce nevěnuje vůbec. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, jelikož se nijak nevypořádává s (dle závazného právního názoru NSS žalobcem

ve správním řízení uplatněnou) námitkou absence materiálního znaku přestupku. Bylo by přitom v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.), pokud by soud byl první, kdo se bude vyjadřovat k otázce, kterou se mohly a měly (otázka naplnění materiálního znaku přestupku je otázkou, kterou jsou správní orgány povinny posuzovat *ex officio*) zabývat. K tomu soud doplňuje, že se nezabýval vyjádřením žalovaného ze dne 14. 8. 2025, v němž v reakci na zrušující rozsudek svou argumentaci doplnil, jelikož shora popsané nedostatky rozhodnutí správních orgánů nelze napravit ve vyjádřeních v průběhu soudního řízení. Soud si je vědom toho, že dané opomenutí bylo patrně způsobeno tím, že správní orgány v podáních žalobce námitku absence materiálního znaku přestupku celkem pochopitelně nerozpoznaly. Nicméně jelikož tato námitka byla ve správním řízení vznesena (viz shora citovaný závazný právní názor NSS), na povinnosti ji vypořádat se tím nic nemění.

32. Žalobce v závěru žaloby rovněž namítl, že žalovaný rozhodoval ve své vlastní věci přes vznesenou námitku podjatosti. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že o námitce podjatosti bylo rozhodnuto, přičemž ani tzv. systémová podjatost nebyla v projednávané věci shledána a žalobce s důvody, pro které nebylo jeho námitce podjatosti vyhověno, v žalobě vůbec nepolemizuje. Soud tedy k obecné žalobní námitce pouze obecně konstatuje, že sama skutečnost, že žalovaný je součástí organizační struktury Středočeského kraje, který je zároveň vlastníkem předmětného dřeva, sama o sobě bez dalšího důvodem k vyloučení všech pracovníků žalovaného z rozhodování o předmětné věci není.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný posoudí, zda jednání žalobce naplnilo nejen formální, ale též materiální znaky přestupku krádeže a své závěry řádně odůvodní.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení v plné výši. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení před soudem tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě a 5 000 Kč za kasační stížnost. Náhrada nákladů řízení v celkové výši 9 000 Kč je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, nicméně advokát v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon (kasační stížnost byla podána přímo žalobcem).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2026

Mgr. Miroslav Makajev
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.